

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.02.2006, sp. zn. 5 Tdo 102/2006, ECLI:CZ:NS:2006:5.TDO.102.2006.1

Číslo: 9/2007

Právní věta: I. Skutková podstata trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. má blanketní dispozici, která odkazuje (mimo jiné) na předpisy upravující soutěž v hospodářském styku. Těmito předpisy jsou ustanovení § 44 až § 52 obch. zák., která obsahují jednak obecnou skutkovou podstatu nekalé soutěže v podobě tzv. generální klauzule v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. a jednak speciální skutkové podstaty v ustanoveních § 44 odst. 2 a § 45 až § 52 obch. zák. K trestní odpovědnosti za uvedený trestný čin se navíc vyžaduje, aby pachatel svým nekalosoutěžním jednáním poškodil dobrou pověst soutěžitele nebo ohrozil chod nebo rozvoj jeho podniku. Dojde-li k jednání, jež nenaplnuje znaky některé ze zvlášť upravených skutkových podstat nekalé soutěže ve smyslu § 45 až § 52 obch. zák., půjde přesto o nekalou soutěž, jestliže toto jednání ponese znaky obecné skutkové podstaty nekalé soutěže vymezené v jeho tzv. generální klauzuli podle § 44 odst. 1 obch. zák. Takovým jednáním může být i šíření nepravdivých údajů o tom, že určitý soutěžitel je v úpadku. Pro kvalifikaci určitého jednání jako nekalosoutěžního pouze podle tzv. generální klauzule je nutné vykládat pojem soutěžního vztahu široce, bez nutnosti konkurenčního vztahu v tomtéž nebo obdobném předmětu podnikání mezi subjektem jednajícím ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák. a subjektem dotčeným nekalou soutěží, resp. poškozeným. To vyplývá z poměrně širokého vymezení účastníků hospodářské soutěže, tj. soutěžitelů, jimiž jsou podle § 41 obch. zák. fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé. Kdyby ovšem činnost určitého soutěžitele měla být některým ze zvláštních případů nekalé soutěže podle § 45 až § 52 obch. zák., podmínka nekalé soutěže spočívající v tom, že jde o jednání v hospodářské soutěži, může vyžadovat – podle typu nekalosoutěžního jednání – užší konkurenční vztah mezi soutěžiteli (např. v případě zlehčování podle § 50 obch. zák. nebo srovnávací reklamy podle § 50a obch. zák.). II. O zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. lze rozhodnout jen tehdy, není-li stíhaný skutek žádným trestným činem. Tento postup nepřichází v úvahu, je-li skutek jiným trestným činem, než jaký v něm spatřoval soud prvního stupně, a to i tehdy, jde-li o přísnější trestný čin, kterým nemohl odvolací soud uznat obžalovaného vinným z důvodu zákazu reformationis in peius ve smyslu § 259 odst. 4 tr. ř. V takovém případě je nutno odvolání obžalovaného, popřípadě odvolání podané jen v jeho prospěch jinou oprávněnou osobou, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnout.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.02.2006

Spisová značka: 5 Tdo 102/2006

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nekalá soutěž, Řízení o odvolání, Zákaz reformace in peius, Zprošťující rozsudek

Předpisy: § 149 tr. zák.

§ 226 písm. b) tr. ř.

§ 259 odst. 4 písm. b) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného J. L. zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. 5 To 73/2005, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 53 T 1/2005 a Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Obviněný J. L. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 53 T 1/2005, uznán vinným trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., kterého se dopustil tím, že jako jediný společník a jednatel společnosti V. T., s. r. o., se sídlem S. M., v rozporu s ustanovením § 44 odst. 1, věta druhá, obch. zák., zakazujícím nekalou soutěž, se dopustil nekalosoutěžního jednání uvedeného v § 50 odst. 1 obch. zák. označovaného jako zlehčování, když dne 13. 8. 2003 podal na Krajský soud v Brně záměrně zcela nedůvodný návrh na zahájení řízení o prohlášení konkurzu na společnost T. C., a. s., se sídlem T.; jejím věřitelům, a to společnosti B., a. s., se sídlem O. - K., kde následně dne 20. 8. 2003 i osobně jednal, a společnosti C., a. s., se sídlem S. M., v rozporu se skutečností v měsíci srpnu 2003 telefonicky sděloval, že je držitelem peněžité pohledávky za společností T. C., a. s., která je ve velmi špatné ekonomické situaci a hrozí jí konkurz, a projevil zájem o koupi pohledávek za společností T. C., a. s., za nižší než nominální hodnotu; tyto nepravdivé informace se obratem rozšířily v obchodních kruzích a byli tak informováni další z dodavatelů společnosti T. C., a. s., a to přinejmenším společnosti B. T., s. r. o., se sídlem P., A. P., spol. s r. o., se sídlem P. - S., a B., a. s., se sídlem K. n. V.; v důsledku jednání obviněného společnost B., a. s., pozastavila dodávky zboží společnosti T. C., a. s., ze strany odběratelů společnosti T. C., a. s., docházelo k opoždování plateb, čímž byl minimálně ohrožen chod této společnosti a poškozena její dobrá pověst, na což byla nucena společnost T. C., a. s., okamžitě reagovat a podniknout kroky k nápravě situace, tj. zajistit dodávky zboží a ujišťovat dodavatele o své platební schopnosti mimo jiné úhradou některých závazků před lhůtou splatnosti.

Za to byl obviněnému J. L. uložen podle § 149 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 a 1/2 roku. Současně byl obviněnému podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo prokuristy ve všech typech obchodních společností na dobu 2 a 1/2 roku.

Citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně napadl obviněný J. L. odvoláním, které Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. 5 To 73/2005, jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

Obviněný J. L. napadl prostřednictvím svého obhájce usnesení odvolacího soudu dovoláním, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Podle názoru obviněného rozsudek soudu prvního stupně, kterým byl uznán vinným trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., je zatížen vadou spočívající v nesprávné aplikaci mimotrestních právních norem, neboť Krajský soud v Brně se nezabýval všemi obligatorními znaky skutkové podstaty nekalé soutěže podle § 44 a § 50 obch. zák. K tomu, aby bylo možné posoudit určité jednání jako zmíněný trestný čin, musí být podle obviněného kumulativně splněny všechny znaky skutkové podstaty trestněprávní normy i obchodněprávní normy, na niž trestněprávní norma jakožto blanketní norma odkazuje. Obviněný

tvrdí, že jde o nekalou soutěž tehdy, jestliže jsou splněny tři obligatorní podmínky, a to existence jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a které je objektivně způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Podmínku k naplnění znaku spočívajícího v jednání v rámci hospodářské soutěže obviněný spatřuje v tom, že zde musí být pluralita na straně tržní nabídky a relevantní trh, na němž se střetávají vzájemně si konkurující nabídky osob v soutěžním, konkurenčním vztahu. Takový vztah však, jak doplňuje obviněný, může vzniknout jenom mezi osobami, k jejichž nabídkám může potencionální zákazník přistupovat jako k alternativním. V posuzované věci je podle obviněného poškozenou osobou společnost, která má mnohamilionový obrat a zaujímá nezanedbatelné místo na trhu s barvami, přičemž obviněný je jednatelem bezvýznamné společnosti podnikající v oblasti vymáhání pohledávek. Obviněný z toho dovozuje, že pro takové dva subjekty neexistuje společný relevantní trh, tudíž není splněna základní podmínka k tomu, aby jeho jednání mohlo být učiněno v hospodářské soutěži, tedy nemůže se jednat ani o nekalou soutěž, a proto ani o trestný čin podle § 149 tr. zák.

Obviněný J. L. dále uvádí, že odvolací soud se ztotožnil s argumentací soudu prvního stupně, avšak dospěl k závěru, podle něhož posuzovaný skutek je jiným trestným činem, a to podvodem podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. a poškozováním cizích práv podle § 209 tr. zák. S tímto názorem obviněný nesouhlasí, neboť podle jeho mínění posuzované jednání neobsahuje všechny znaky skutkových podstat uvedených trestných činů. Pokud jde o trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák., obviněný se domnívá, že by v popisu skutku musely být přesně označeny zejména konkrétní osoby, které měly být uvedeny v omyl nebo kterým byly sdělovány nepravdivé informace, přičemž by nepostačovalo jen označení právnických osob, rovněž tak by zde muselo být zahrnuto vyčíslení škody. Obdobně stran případné právní kvalifikace posuzovaného jednání jako trestného činu porušování cizích práv podle § 209 tr. zák. má obviněný za to, že popis skutku naprosto postrádá označení toho, kdo měl být uveden v omyl. Obviněný tak dovozuje, že jeho jednání není trestným činem.

Jak dále obviněný J. L. připomíná, odvolací soud byl omezen zákazem reformationis in peius a vzhledem k napadení rozsudku soudu prvního stupně toliko odvoláním obviněného učinil rozhodnutí, kterým zamítl odvolání jako nedůvodné, přestože v odůvodnění konstatoval, že posuzovaný skutek není trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. Odvolací soud totiž podle obviněného nesprávně kvalifikoval skutek jako jednočinný souběh výše zmíněných trestných činů podle § 250 a § 209 tr. zák., přičemž z důvodu nemožnosti změny rozhodnutí k horšímu nemohl zrušit rozsudek soudu prvního stupně a současně neshledal naplnění podmínek ke zproštění obžaloby podle § 226 tr. ř., neboť skutek je údajně jiným trestným činem. Obviněný považuje takový postup za nepřijatelný a nezákonný, neboť tak byl uznán vinným a potrestán za spáchání skutku, který nenaplnil znaky žádné konkrétní skutkové podstaty. Podle názoru obviněného je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem i s ustanovením čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž obviněný se domnívá, že za daných okolností měl odvolací soud zrušit rozsudek soudu prvního stupně a obviněného zprostit obžaloby postupem podle § 226 písm. b) tr. ř. Toto ustanovení totiž podle obviněného mělo být vykládáno v jeho prospěch v tom smyslu, že obviněného nebylo možné uznat vinným těžším trestným činem, takže v úvahu připadaly jen lehčí a stejně těžké trestné činy, a pokud takové nebyly spáchány, měl být obviněný zproštěn obžaloby.

Obviněný J. L. závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci, jakož i rozsudek Krajského soudu v Brně a aby poté sám rozhodl rozsudkem a obviněného podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného J. L. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten souhlasí s námitkou obviněného, že způsob rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání je nesprávný. Státní zástupce totiž považuje za vyloučené, aby druhostupňový soud konstatoval, že skutek popsany ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního

stupně není trestným činem, pro který byl obviněný uznán vinným, a současně zamítl jeho odvolání s tím, že by tento skutek mohl být posouzen jako jiný, přísněji trestný delikt. Odvolací soud ovšem, jak současně dodává státní zástupce, vycházel z nesprávně stanovených podmínek limitujících spáchání trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., neboť považoval za nutnou existenci jednání dvou podnikatelských subjektů realizujících svoji činnost ve stejné či velmi blízké oblasti ekonomiky, přičemž by mělo jít o subjekty srovnatelné ekonomické síly. Státní zástupce se domnívá, že taková představa odpovídá zákonu č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Obchodní zákoník, na jehož ustanovení odkazuje ustanovení § 149 tr. zák., však podle státního zástupce považuje za účastníky hospodářské soutěže ve smyslu § 41 obch. zák. fyzické i právnické osoby, jež se účastní hospodářské soutěže, a to i když nejsou podnikatelé. Za hospodářskou soutěž je tudíž nutné považovat podnikání obecně, nikoli úzký vztah mezi podnikatelskými subjekty odpovídající termínu relevantní trh, o který se opírá obviněný. Státní zástupce proto tvrdí, že jednání obviněného lze podřadit i pod ustanovení § 50 odst. 1 obch. zák., takže je nekalou soutěží v podobě zlehčování.

Státní zástupce na základě svých závěrů dovozuje, že rozsudek Krajského soudu v Brně byl co do právního posouzení skutku bez vad a v souladu se zákonem, tudíž odvolací soud správně zamítl odvolání obviněného J. L. podané proti němu, byť se nelze ztotožnit s důvody, o které odvolací soud opřel své usnesení. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl podané dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání obviněného je částečně důvodné.

V rámci svých námitek obviněný J. L. především tvrdí, že jednání popsané ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně není trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., jak se tento soud domníval. Odvolací soud potom k právnímu posouzení vyslovil názor, podle něhož skutek není tímto trestným činem, a to z důvodu nenaplnění potřebných znaků stanovených pro nekalosoutěžní jednání v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák., konkrétně nedostatku znaku vyžadujícího, aby šlo o jednání v hospodářské soutěži. K tomu Nejvyšší soud uvádí následující.

Skutkovou podstatu trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. naplní, kdo jednáním, které je v rozporu s předpisy upravujícími soutěž v hospodářském styku nebo se zvyklostmi soutěže, poškodí dobrou pověst nebo ohrozí chod nebo rozvoj podniku soutěžitele. Jde o trestný čin, jehož skutková podstata má blanketní dispozici, která odkazuje (mimo jiné) na předpisy upravující soutěž v hospodářském styku. Těmito předpisy pak jsou ustanovení § 44 až § 52 obch. zák., která obsahují jednak obecnou skutkovou podstatu nekalé soutěže v podobě tzv. generální klauzule v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. a jednak speciální skutkové podstaty v ustanoveních § 44 odst. 2 a § 45 až § 52 obch. zák.

Ve smyslu tzv. generální klauzule nekalé soutěže vymezené v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. je nekalou soutěží jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Pokud jsou naplněny zmíněné tři znaky, tedy existuje jednání v hospodářské soutěži, rozpor s dobrými mravy soutěže a způsobilost přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům, jedná se o nekalosoutěžní jednání v obecném smyslu. Jsou-li naplněny znaky některé ze speciálních skutkových podstat nekalé soutěže popsaných v ustanoveních § 45 až § 52 obch. zák., jde o tento zvláštní případ nekalé soutěže. Z citovaných ustanovení obchodního zákoníku upravujících nekalou soutěž je tedy zřejmé, že dojde-li k jednání, jež nenaplnuje znaky některé ze zvlášť upravených skutkových podstat nekalé soutěže, půjde přesto o nekalou soutěž, jestliže toto jednání ponese znaky obecné skutkové podstaty nekalé soutěže vymezené v jeho tzv. generální klauzuli.

Obviněný J. L. v posuzované věci zjednodušeně řečeno jako jednatel společnosti V. T., s. r. o., šířil nepravdivé údaje o společnosti T. C., a. s., konkrétně o její údajné špatné ekonomické situaci, které

mohly vést a v určitém rozsahu také vedly k negativním dopadům na tuto společnost. Obviněný se tedy zjevně dopustil jednání, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jinému soutěžiteli. Dvě z podmínek požadovaných generální klauzulí nekalé soutěže, jež je obsažena v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák., tím byly nepochybně splněny a jejich existenci nijak nezpochybňoval obviněný ani soudy obou stupňů.

Pokud jde o podmínku nekalé soutěže spočívající v tom, že jde o jednání v hospodářské soutěži, Nejvyšší soud uvádí, že její naplnění závisí na okolnosti, jaká forma nekalé soutěže přichází v úvahu a zda nekalosoutěžní jednání bude posouzeno jen podle tzv. generální klauzule nebo též podle některé ze speciálních skutkových podstat nekalé soutěže. Pro kvalifikaci určitého jednání jako nekalosoutěžního pouze podle tzv. generální klauzule je totiž nutné vykládat pojem soutěžního vztahu široce, bez vazby na podmínku reálně existujícího konkurenčního vztahu mezi subjektem jednajícím ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák. a subjektem dotčeným nekalou soutěží, resp. poškozeným. To vyplývá i z poměrně širokého vymezení účastníků hospodářské soutěže, tj. soutěžitelů, jimiž jsou podle § 41 obch. zák. fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé. Pokud tedy v posuzované věci jednal obviněný J. L. v rámci svých podnikatelských aktivit jako jednatel obchodní společnosti (soutěžitele) vůči svým potencionálním obchodním partnerům (jiným soutěžitelům), tedy vůči společností B., a. s., a C., a. s., od nichž měl v úmyslu odkoupit pohledávky a kterým současně vědomě sděloval nepravdivé informace o dalším soutěžiteli, tj. o poškozené společnosti T. C., a. s., což mu mělo umožnit uzavřít s nimi obchodní vztah a dosáhnout tak základního účelu podnikání, tj. zisku (§ 2 odst. 1 obch. zák.), jde o jednání, které svým charakterem a důsledky postačuje k tomu, aby mohlo být považováno za nekalosoutěžní jednání uskutečněné v hospodářské soutěži ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák.

Kdyby ovšem činnost určitého subjektu měla být některým ze zvláštních případů nekalé soutěže podle § 45 až § 52 obch. zák., podmínka nekalé soutěže spočívající v tom, že jde o jednání v hospodářské soutěži, může vyžadovat - podle typu nekalosoutěžního jednání - užší konkurenční vztah mezi soutěžiteli. Je totiž zřejmé, že např. srovnávací reklama ve smyslu § 50a odst. 1 obch. zák. z podstaty věci přichází v úvahu především mezi soutěžiteli, kteří jsou v přímém konkurenčním vztahu, takže se jeden z nich snaží získat na úkor druhého za použití nekalosoutěžní metody ve formě srovnávací reklamy především jeho zákazníky, a tak k jeho újmě zejména zvýšit svůj zisk.

Obdobný závěr platí i pro další zvláštní skutkové podstaty nekalé soutěže, tedy mimo jiné i pro zlehčování podle § 50 odst. 1 obch. zák., kterého se měl podle rozsudku soudu prvního stupně dopustit obviněný J. L. I rozšiřování nepravdivých údajů o majetkových poměrech jiného soutěžitele ve smyslu zlehčování podle § 50 odst. 1 obch. zák. vyžaduje užší, tedy alespoň do jisté míry konkurenční vztah mezi zúčastněnými subjekty (soutěžiteli). Ten však v posuzované věci není dán, protože společnost V. T., s. r. o., jejímž jménem obviněný jednal, a společnost T. C., a. s., která byla dotčena jednáním obviněného, měly odlišný předmět podnikání a přímo si nekonkurovaly, byť obě lze považovat za soutěžitele ve smyslu § 41 obch. zák. Nejde zde tudíž o zvláštní případ nekalé soutěže v podobě zlehčování, jehož podstatou je jednání, kterým soutěžitel uvede nebo rozšiřuje nepravdivé údaje o poměrech, výrobcích nebo výkonech jiného soutěžitele, a to takové údaje, které jsou způsobilé přivodit újmu tomuto jinému (konkurenčnímu) soutěžiteli. Pokud tedy skutek, jehož spácháním byl obviněný J. L. uznán vinným, byl vymezen ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a rozveden v jeho odůvodnění tak, že obviněný se měl dopustit určitého jednání „uvedeného v § 50 odst. 1 obch. zák., označovaného jako zlehčování“, učinil soud prvního stupně nesprávně hmotně právní posouzení skutku ve vztahu k aplikaci ustanovení obchodního zákoníku o nekalé soutěži. Došlo tím k naplnění uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Odvolací soud měl z podnětu odvolání obviněného odstranit tuto vadu právního posouzení skutku, a jestliže tak neučinil, zatížil řízení vadou zakládající dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť v řízení, které předcházelo jeho rozhodnutí, byl dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm.

g) tr. ř.

Pokud jde o závěry odvolacího soudu, považuje Nejvyšší soud za nutné uvést následující. V obecném smyslu postupoval Vrchní soud v Olomouci správně, zamítl-li odvolání obviněného J. L. za situace, když podle jeho názoru skutek sice není trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., jak rozhodl soud prvního stupně, ale je jiným trestným činem (nebo vykazuje znaky více trestných činů). Za takových okolností totiž nebyla splněna podmínka ve smyslu § 226 písm. b) tr. ř., podle které lze obviněného (obžalovaného) zprostit obžaloby, protože tento postup skutečně přichází v úvahu jen tehdy, jestliže posuzovaný skutek není žádným trestným činem, bez ohledu na to, proč skutek není trestným činem (kromě okolnosti obsažené v ustanovení § 226 písm. e/ tr. ř.). Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že právní kvalifikaci skutku podle ustanovení o jiných trestných činech, konkrétně o podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. (popřípadě pokusu o tento trestný čin) a o poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 tr. zák., nebylo možné v posuzované věci použít s ohledem na zákaz reformationis in peius (§ 259 odst. 4 tr. ř.).

Odvolací soud ovšem pochybil v jiném směru. Jednání obviněného J. L. bylo v průběhu řízení nejdříve hodnoceno jako trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 tr. zák. a následně jako trestný čin nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. V rámci těchto právních kvalifikací skutku, které přicházely v úvahu, měl obviněný možnost uplatnit svoji obhajobu, tedy především možnost napadat stanoveným procesním postupem taková právní posouzení. Pokud však odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí bez dalšího vyslovil tvrzení, podle kterého je skutek jiným trestným činem, učinil tzv. překvapivé rozhodnutí, jímž obviněnému nepřípustným způsobem omezil právo na obhajobu (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. [III. ÚS 377/01](#), publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 24, nález č. 197, nebo nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 251/04](#)). Usnesení odvolacího soudu by tudíž nemohlo obstát ani z tohoto důvodu.

Nejvyšší soud konstatuje, že při právním posouzení jednání obviněného J. L., tak jak je popsáno v rozsudku soudu prvního stupně a rovněž v odůvodnění usnesení odvolacího soudu, byl nesprávně aplikován jiný hmotně právní předpis, konkrétně ustanovení § 50 odst. 1 obch. zák., neboť tímto skutkem nebyla naplněna zvláštní skutková podstata nekalé soutěže v podobě zlehčování, ale jde o nekalosoutěžní jednání podle obecné skutkové podstaty obsažené v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák., jejíž použití považoval odvolací soud nesprávně za vyloučené.

Po zjištění, že dovolání obviněného J. L. je v uvedeném směru opodstatněné, Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci a přikázal tomuto soudu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Vrchní soud v Olomouci tedy v potřebném rozsahu opětovně projedná odvolání obviněného J. L. a odpovídajícím procesním postupem odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom především upraví popis posuzovaného skutku tak, aby neobsahoval chybné hmotně právní posouzení v tom smyslu, jak je výše uvedeno (včetně použité terminologie - viz např. ustanovení § 8 odst. 1 obch. zák. ohledně toho, co vyjadřuje pojem „obchodní firma“, resp. „firma“).